

Arrest

nr. 287 954 van 24 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 14 maart 2022.

1.2. Op 20 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1999 in Benin City, Edo State (Nigeria) en u verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

U groeide op in Benin City en woonde daar heel uw leven. Uw vader en uw tweelingbroer kwamen om in een autoongeluk wanneer u zes jaar was. Enkele jaren na zijn dood hertrouwde uw moeder met uw stiefvader, A.. Ook hij woonde in Benin City en jullie trokken in bij hem, zijn twee eerste vrouwen en zijn acht kinderen. U was tot dan nog niet geschoold en toen u introk, besloot uw stiefvader dat u ook nu niet naar school mocht gaan. In de plaats daarvan moest u fruit en water verkopen langs de weg. Het geld dat u daarmee verdiende, moest u afgeven aan uw stiefvader. Soms hielp u ook mee in een mechanische winkel dicht bij jullie thuis.

Uw stiefvader sloeg uw moeder en u regelmatig. De eerste keer dat hij haar sloeg, een jaar nadat jullie waren ingetrokken bij hem, meldde uw moeder dit bij de politie. Zij arresteerden uw stiefvader, maar hij werd diezelfde dag nog vrijgelaten. Hij sloeg u vaak met een achterkant van een mes of tak. Toen u, op een dag tussen Kerst en oudjaar van 2013, terug kwam van de markt, waren uw moeder en stiefvader ruzie aan het maken. Hij sloeg haar en u ging naar de keuken, pakte een mes en stak hem neer. De hulpdiensten werden niet gebeld en niet veel later overleed hij aan zijn verwondingen. Uw moeder en u vluchtten naar het huis van een vriendin waar jullie enige tijd verbleven. Jullie vertrokken naar Agadez, Niger, en verbleven daar zes maanden tot jullie geld hadden om verder te reizen. Onderweg naar Libië werden jullie tegengehouden. Uw moeder werd verkracht en stierf. Een van de mannen nam u mee en u verbleef bij hem voor een jaar.

U kwam toe in Italië eind 2016. U verbleef daar een jaar zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U reisde door naar Duitsland en diende er op 10 juli 2017 een asielaanvraag in. De Duitse autoriteiten pasten de Dublin procedure toe en u werd teruggestuurd naar Italië op 3 mei 2018 waar u deze keer wel een verzoek om internationale bescherming indiende. U vertrok echter weer naar Duitsland in januari 2019. In Duitsland kreeg u een weigeringsbeslissing op 1 maart 2019. Op 1 september 2019 kwam u toe op Belgisch grondgebied en vijf dagen later, op vijf september 2019, diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, te hebben verlaten en een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat u vreest vermoord te worden of een gevangenisstraf te moeten uitzitten omdat u uw stiefvader om het leven heeft gebracht (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.13). U vreest daarnaast bij een eventuele terugkeer naar Nigeria niemand te hebben en geen plaats te hebben om te verblijven (NPO, p.13).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er kan verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties omtrent zijn identiteit, zijn familie, zijn reisweg, documenten en de reden tot zijn verzoek. U diende een asielaanvraag in bij zowel Duitse als de Italiaanse asielinstanties, respectievelijk in 2017 en 2018. Hoewel u uitdrukkelijk en tot driemaal toe gevraagd werd of u dezelfde gegevens en redenen voor uw vertrek uit Nigeria hebt gegeven bij de Duitse asielinstanties en u telkens positief antwoordde, blijkt dat uw levensverhaal en asielrelaas in Duitsland weinig tot geen overeenkomsten heeft met uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u bij de Duitse asielinstanties dat uw adoptiemoeder haar zwangerschap in scène had gezet (zie Duits asioldossier toegevoegd in administratief dossier). Haar partner geloofde echter niet dat ze zwanger was en verliet haar. Toevallig vond ze u in een mand in de rivier. Ze nam u mee en u groeide op bij haar moeder, in het dorp Oza. Uw adoptiemoeder kwam u af en toe bezoeken, maar stopte hiermee toen u vijf jaar was. Uw adoptie oma stierf in februari 2015. U bleef nog enkele maanden in het dorp wonen tot u vertrok naar Benin City om er werk te zoeken. U trok in bij uw werkgever waar zijn dochter verliefd op u werd, zo verklaarde u verder voor de Duitse asielinstantie (zie opgevraagde Duitse asioldossier dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Bij de Belgische asielinstanties daarentegen legt u

een heel ander verhaal voor. U zou altijd al gehuisvest zijn in Benin City (NPO, p.4). Daar woonde u niet samen met uw grootmoeder langs moederszijde, maar met uw eigen moeder (NPO, p.4). Meer zelfs, u verklaart dat uw grootmoeder gestorven is voordat u geboren werd en u haar dus nooit gekend heeft (NPO, p.7). Uw moeder daarentegen zou samen met u vertrokken zijn, maar overleden zijn in Libië (NPO, p.7).

Ook de redenen voor uw vlucht uit uw land van herkomst lopen niet gelijk met elkaar. In Duitsland verklaarde u dat u vertrok nadat u de dochter van uw werkgever zwanger maakte. Ze koos er namelijk voor het kind niet te houden, maar overleed tijdens de ingreep. Na zeven dagen biechtte u alles op aan uw werkgever, die tot dan geen flauw benul had van wat er gaande was. Na uw bekentis, kreeg u doodsb bedreigingen van de familie en werd u door hen gezocht (zie Duits asiëldossier toegevoegd in administratief dossier). Voor de Belgische asielinstanties daarentegen, meent u dat u Nigeria heeft verlaten omdat u uw stiefvader gedood heeft omdat u uw moeder wilde beschermen (NPO, p.8). Het is dan ook frappant dat niet enkel uw redenen die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst verlaten zouden hebben, in het geheel anders zijn, maar ook uw levensverhaal compleet verschilt van wat u verklaarde bij de Belgische asielinstanties. Als reden voor deze bijzonder grote discrepanties geeft u aan dat ze in Duitsland veel fouten hebben gemaakt en ze u niet goed hadden begrepen in het Engels omdat uw Engels toen heel slecht was (NPO, p.19). Nochtans dient er op gewezen te worden dat u in Duitsland, via een tolk, gehoord werd in uw moedertaal, Bini, en het dus allesbehalve aannemelijk is dat u verkeerdelijk begrepen werd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Duitse asielinstanties. Deze tegenstrijdige verklaringen bij de verschillende asielinstanties (in Duitsland en België), op cruciale aspecten in uw asielrelaas, vormen een eerste indicatie voor de (algemene) ongeloofwaardigheid van het door u naar voren gebrachte levensverhaal en asielrelaas net als de door u foutief gegeven informatie omtrent de setting van uw interview (in Duitsland).

Vervolgens legde u ook tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verschillende tegenstrijdige verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd wordt. Zo slaagt u er niet in om een consistente tijdslijn (van uw beweerde levensloop) neer te zetten tijdens uw persoonlijk onderhoud. Gevraagd of uw moeder ooit het huiselijk geweld heeft aangekaart bij de Nigeriaanse autoriteiten, reageert u positief. U geeft aan dat zij dat de eerste keer deed nadat ze voor het eerst werd geslagen. De politie zou hem zou als gevolg van de ingediende klacht gearresteerd hebben, maar hij kwam weer vrij nadat hij borg had betaald (NPO, p.16). Daarna verklaart u dat uw moeder nog vaak naar de politie zou zijn gegaan, maar zij uw stiefvader niet meer arresteerden of meenamen naar het politiekantoor. Gevraagd wanneer de laatste keer was dat uw moeder naar de politie ging, vermeldt u dat dit was toen ze een miskraam had. Dat was overigens die keer dat hij gearresteerd werd (NPO, p.16). Nochtans, zoals eerder vermeld, bleek uit uw verklaringen dat uw stiefvader maar één keer zou zijn meegenomen naar het politiekantoor en dit tevens de eerste keer was dat uw moeder klacht indiende tegen hem. Dit lijkt in tegenspraak met uw verklaringen dat uw moeder meerdere malen klacht zou zijn gaan neerleggen bij de Nigeriaanse politiediensten. U slaagt er bijgevolg niet in duidelijk te stellen hoe vaak uw moeder klacht zou zijn gaan neerleggen bij de politiediensten.

Na het (dodelijke) incident met uws stiefvader verklaart eerst drie dagen bij een vriend te hebben verbleven. Na die drie dagen zou er een man jullie, inclusief die vriend, 's nachts meegenomen hebben naar Libië. U werd wakker in de woestijn van Libië waarna die vriend terug naar Nigeria ging en uw moeder en u verder reisden (NPO, p.12). Even later daarentegen, verklaart u dat u 1 à 2 weken verbleef bij die vriend. U kwam toe in Agadez, Niger, en verbleef daar eerst nog zes maanden alvorens door te reizen naar Libië (NPO, p.20).

Verder verklaart u bijvoorbeeld eerst dat u in 2015 vertrokken bent uit Nigeria (NPO, p.5) om even later te verklaren dat het december 2013 was (NPO, p.12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u zei dat u vijftien jaar was toen u Nigeria verliet (NPO, p.12). Nochtans geeft u aan geboren te zijn in februari 1999 en u dus op het moment van vertrek, in december 2013, veertien jaar geweest zou zijn. Ook met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt u de verschillende data te wisselen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview dat u in januari 2016 uw land verliet terwijl u bij uw tweede interview bij de DVZ verklaarde reeds vertrokken te zijn in 2015 (zie vragenlijst persoonsgegevens, vraag 37 en vragenlijst DVZ voor CGVS vraag 5, toegevoegd aan administratief dossier). De opeenstapeling van al deze tegenstrijdige en inconsistente verklaringen zorgt ervoor dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en de door u geschreven gebeurtenissen – zeker in combinatie met het door u totaal geschetst levensverhaal voor de Duitse asielinstanties.

Gevraagd wat u vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst geeft u aan dat u vanaf nul opnieuw zou moeten beginnen en u dat niet wilt (NPO, p.13). Ook wanneer er doorgevraagd wordt naar nog andere problemen bij een eventuele terugkeer, verklaart u dat u slechte vrienden zou hebben en u dingen zou doen voor geld (NPO, p.13). Het is pas wanneer de protection officer u expliciet vraagt naar de eventuele gevolgen omwille van de dood van uw stiefvader dat u aangeeft dat misschien uw

naam in het systeem zit en er misschien een rapport bij de politie is (NPO, p.14). Het is opvallend dat u pas uw vrees voor vervolging met betrekking de beweerde dood van uw stiefvader aankaart nadat er u reeds al tweemaal gevraagd werd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer.

Verder, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw relaas, dient er te worden gewezen dat u uw land van herkomst verliet omdat u een persoon, uw stiefvader, zou hebben neergestoken en hij aan zijn verwondingen zou zijn overleden (NPO, p.8, 12). Zelfs na het neersteken van uw stiefvader, zou u nagelaten hebben de hulpdiensten te bellen. Er dient te worden opgemerkt dat dit strafbare feiten zijn. U geeft aan dat, indien u veroordeeld zou worden voor de dood van uw stiefvader u levend verbrand zou worden, in Nigeria, of u levenslange gevangenisstraf zou krijgen aangezien u nu meerderjarig bent (NPO, p.14, 18). Uit de informatie waarover het commissariaatgeneraal beschikt, blijkt echter dat u zou beoordeeld worden volgens de leeftijd wanneer u de misdaad heeft begaan en, indien u veroordeeld zou worden tot moord, u daarom niet ter dood zou worden veroordeeld, maar een gevangenisstraf zou uitzitten waarvan de duur afhankelijk is van de President. Bovenal moet worden opgemerkt dat de asielprocedure en het ingediende verzoek om internationale bescherming niet dienen om te ontsnappen aan een eventuele strafrechtelijke veroordeling in het land van herkomst naar aanleiding van aldaar gepleegde strafbare feiten. De door u aangehaalde (strafbare) feiten en redenen van uw vlucht uit Nigeria hebben als dusdanig geen betrekking op één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (zijnde ras, politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep) noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Tot slot kan nog worden aangehaald dat de door u aangehaalde feiten al van een behoorlijke tijd geleden dateren - met name in 2013 of 2015 - al naargelang uw verklaringen - en dat u blijkbaar geen idee heeft of de familie van de omgekomen man - uw stiefvader - nog op zoek zou zijn naar u, maar belangrijker dat u klaarblijkelijk evenmin weet of u gezocht wordt door de Nigeriaanse autoriteiten of dat er een rechtszaak (tegen u) aangehangen lopende zou zijn (zie NPO, p. 18). Uw klaarblijkelijke desinteresse in het verder verloop van de door u geschetste evenementen ondermijnen dan ook verder de door u voorgehouden gebeurtenissen in Nigeria die de aanleiding zouden hebben gevormd van uw vlucht uit dit land.

Uit bovenstaande vaststellingen kan er besloten worden dat u uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, Nigeria, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw compleet verschillende levensverhalen en asielrelazen bij de verschillende asielinstanties (in België en Duitsland) ondergraven volledig de geloofwaardigheid van het door u naar voor gebrachte asielrelaas. Ook de vele interne tegenstrijdigheden in uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-Generaal als met uw eigen verklaringen voor de DVZ zorgen ervoor dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u geschetste relaas. Bovendien, zelfs als er geloof zou worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten, pleegde u strafbare feiten die onder het Nigeriaanse strafrecht vallen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om

het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing; hij citeert hierbij fragmenten uit de bestreden beslissing en tracht deze vervolgens te weerleggen. Verzoeker benadrukt zijn traumatische ervaringen en refereert naar algemene informatie.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Nigeria vermoord of veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf, omdat hij zijn gewelddadige stiefvader gedood zou hebben. Verzoeker geeft nog aan bij een terugkeer naar Nigeria niemand te hebben en geen verblijfplaats te hebben.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op terechte wijze geoordeeld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij de asielinstanties in Duitsland en in België een eerste indicatie vormen voor de algemene ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas:

“Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er kan verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties omtrent zijn identiteit, zijn familie, zijn reisweg, documenten en de reden tot zijn verzoek. U diende een asielaanvraag in bij zowel Duitse als de Italiaanse asielinstanties, respectievelijk in 2017 en 2018. Hoewel u uitdrukkelijk en tot driemaal toe gevraagd werd of u dezelfde gegevens en redenen voor uw vertrek uit Nigeria hebt gegeven bij de Duitse asielinstanties en u telkens positief antwoordde, blijkt dat uw levensverhaal en asielrelaas in Duitsland weinig tot geen overeenkomsten heeft met uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u bij de Duitse asielinstanties dat uw adoptiemoeder haar zwangerschap in scène had gezet (zie Duits asioldossier toegevoegd in administratief dossier). Haar partner geloofde echter niet dat ze zwanger was en verliet haar. Toevallig vond ze u in een mand in de rivier. Ze nam u mee en u groeide op bij haar moeder, in het dorp Oza. Uw adoptiemoeder kwam u af en toe bezoeken, maar stopte hiermee toen u vijf jaar was. Uw adoptie oma stierf in februari 2015. U bleef nog enkele maanden in het dorp wonen tot u vertrok naar Benin City om er werk te zoeken. U trok in bij uw werkgever waar zijn dochter verliefd op u werd, zo verklaarde u verder voor de Duitse asielinstantie (zie opgevraagde Duitse asioldossier dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Bij de Belgische asielinstanties daarentegen legt u een heel ander verhaal voor. U zou altijd al gehuisvest zijn in Benin City (NPO, p.4). Daar woonde u niet samen met uw grootmoeder langs moederszijde, maar met uw eigen moeder (NPO, p.4). Meer zelfs, u verklaart dat uw grootmoeder gestorven is voordat u geboren werd en u haar dus nooit gekend heeft (NPO, p.7). Uw moeder daarentegen zou samen met u vertrokken zijn, maar overleden zijn in Libië (NPO, p.7).

Ook de redenen voor uw vlucht uit uw land van herkomst lopen niet gelijk met elkaar. In Duitsland verklaarde u dat u vertrok nadat u de dochter van uw werkgever zwanger maakte. Ze koos er namelijk voor het kind niet te houden, maar overleed tijdens de ingreep. Na zeven dagen biechtte u alles op aan uw werkgever, die tot dan geen flauw benul had van wat er gaande was. Na uw bekentis, kreeg u doodsb bedreigingen van de familie en werd u door hen gezocht (zie Duits asioldossier toegevoegd in administratief dossier). Voor de Belgische asielinstanties daarentegen, meent u dat u Nigeria heeft verlaten omdat u uw stiefvader gedood heeft omdat u uw moeder wilde beschermen (NPO, p.8). Het is dan ook frappant dat niet enkel uw redenen die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst verlaten zouden hebben, in het geheel anders zijn, maar ook uw levensverhaal compleet verschilt van wat u verklaarde bij de Belgische asielinstanties. Als reden voor deze bijzonder grote discrepanties geeft u aan dat ze in Duitsland veel fouten hebben gemaakt en ze u niet goed hadden begrepen in het Engels omdat uw Engels toen heel slecht was (NPO, p.19). Nochtans dient er op gewezen te worden dat u in Duitsland, via een tolk, gehoord werd in uw moedertaal, Bini, en het dus allesbehalve aannemelijk is dat

u verkeerdelijk begrepen werd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Duitse asielinstanties. Deze tegenstrijdige verklaringen bij de verschillende asielinstanties (in Duitsland en België), op cruciale aspecten in uw asielrelaas, vormen een eerste indicatie voor de (algemene) ongeloofwaardigheid van het door u naar voren gebrachte levensverhaal en asielrelaas net als de door u foutief gegeven informatie omtrent de setting van uw interview (in Duitsland)."

Verzoeker citeert een fragment uit de UKBA-richtlijn "Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Asseing Credibility" van februari 2012 en betoogt dat hij niet één, maar twee uitermate traumatische ervaringen heeft meegemaakt in zijn leven namelijk, het feit dat zijn vader en zijn tweelingbroer omgekomen zijn in een auto-ongeluk toen hij zes jaar was en zijn moeder verkracht en gestorven is tijdens de vluchtroute naar Europa die ze aflegde samen met verzoeker. Hij stelt dat dit maakt dat hij uitermate getraumatiseerd is.

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de asielinstanties in Duitsland en België tracht te verschonen met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn traumatische ervaringen, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen ter staving hiervan, kan hij de pertinente bevindingen van de bestreden beslissing niet ombuigen. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

In casu blijft verzoeker hiertoe in gebreke, te meer in casu geen stukken voorliggen dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud omwille van opgelopen trauma's in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen, eenduidige en volwaardige verklaringen af te leggen.

2.2.4.3. Voorts wordt met reden gemotiveerd dat de tegenstrijdige verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnen:

"Vervolgens legde u ook tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verschillende tegenstrijdige verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd wordt. Zo slaagt u er niet in om een consistente tijdslijn (van uw beweerde levensloop) neer te zetten tijdens uw persoonlijk onderhoud. Gevraagd of uw moeder ooit het huiselijk geweld heeft aangekaart bij de Nigeriaanse autoriteiten, reageert u positief. U geeft aan dat zij dat de eerste keer deed nadat ze voor het eerst werd geslagen. De politie zou hem zou als gevolg van de ingediende klacht gearresteerd hebben, maar hij kwam weer vrij nadat hij borg had betaald (NPO, p.16). Daarna verklaart u dat uw moeder nog vaak naar de politie zou zijn gegaan, maar zij uw stiefvader niet meer arresteerden of meenamen naar het politiekantoor. Gevraagd wanneer de laatste keer was dat uw moeder naar de politie ging, vermeldt u dat dit was toen ze een miskraam had. Dat was overigens die keer dat hij gearresteerd werd (NPO, p.16). Nochtans, zoals eerder vermeld, bleek uit uw verklaringen dat uw stiefvader maar één keer zou zijn meegenomen naar het politiekantoor en dit tevens de eerste keer was dat uw moeder klacht indiende tegen hem. Dit lijkt in tegenspraak met uw verklaringen dat uw moeder meerdere malen klacht zou zijn gaan neerleggen bij de Nigeriaanse politiediensten. U slaagt er bijgevolg niet in duidelijk te stellen hoe vaak uw moeder klacht zou zijn gaan neerleggen bij de politiediensten."

In het verzoekschrift wordt wederom verwezen naar de UKBA-richtlijn "Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Asseing Credibility" van februari 2012 en wordt benadrukt dat verzoeker door al die abnormale/pijnlijke ervaringen in zijn leven een trauma heeft opgelopen. Daarbij stelt verzoeker dat hij wenst te informeren dat zijn stiefvader tweemaal gearresteerd werd.

Door wederom naar algemene informatie en zijn traumatische ervaringen te refereren zonder deze enigszins in zijn hoofd te staven en te volharden in de versie dat zijn stiefvader tweemaal gearresteerd werd, kan verzoeker allerm minst afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.2.4.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing in samenhang met het voorgaande terdege gemotiveerd:

"Na het (dodelijke) incident met uws stiefvader verklaart eerst drie dagen bij een vriend te hebben verbleven. Na die drie dagen zou er een man jullie, inclusief die vriend, 's nachts meegenomen hebben naar Libië. U werd wakker in de woestijn van Libië waarna die vriend terug naar Nigeria ging en uw moeder en u verder reisden (NPO, p.12). Even later daarentegen, verklaart u dat u 1 à 2 weken verbleef bij die vriend. U kwam toe in Agadez, Niger, en verbleef daar eerst nog zes maanden alvorens door te reizen naar Libië (NPO, p.20).

Verder verklaart u bijvoorbeeld eerst dat u in 2015 vertrokken bent uit Nigeria (NPO, p.5) om even later te verklaren dat het december 2013 was (NPO, p.12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u zei dat u vijftien jaar was toen u Nigeria verliet (NPO, p.12). Nochtans geeft u aan

geboren te zijn in februari 1999 en u dus op het moment van vertrek, in december 2013, veertien jaar geweest zou zijn. Ook met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt u de verschillende data te wisselen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview dat u in januari 2016 uw land verliet terwijl u bij uw tweede interview bij de DVZ verklaarde reeds vertrokken te zijn in 2015 (zie vragenlijst persoonsgegevens, vraag 37 en vragenlijst DVZ voor CGVS vraag 5, toegevoegd aan administratief dossier). De opeenstapeling van al deze tegenstrijdige en inconsistente verklaringen zorgt ervoor dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en de door u geschreven gebeurtenissen – zeker in combinatie met het door u totaal geschetst levensverhaal voor de Duitse asielinstanties.”

Verzoeker repliceert dat het dodelijke incident een ernstig trauma voor hem uitmaakt. Hij betoogt dat hij hierdoor onder heel veel stress stond en hij een hele zware periode heeft meegemaakt, waardoor hij sommige gebeurtenissen niet meer weet of details kan geven. Verzoeker stelt dat dit allemaal kan komen door stress en psychologische problemen. Hij meent dat het geheugen en herinneringen vaak onderdrukt worden van iemand die een trauma heeft opgelopen en betoogt dat een persoons geheugen en verhaal kan veranderen in de tijd ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Verzoeker meent dat sommige herinneringen sterker worden andere zwakker. Hij betoogt dat verlies en toename van herinneringen eigen is aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar academische literatuur van H.E. Cameron “Refugee Status Dergeminations and the limits of Memory”. Tot slot betoogt verzoeker dat er rekening gehouden moet worden met zijn jonge leeftijd en traumatische ervaringen.

Verzoekers betoog kan allerminst overtuigen.

Vooreerst moet de Raad beklemtonen dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van enige geheugenproblemen wegens een trauma of psychologische problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond.

Bovendien wordt aangestipt dat verzoeker bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van geheugenproblemen of mentale problemen en dat hij evenmin in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” gewag maakte van gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 23 september 2019).

In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. De Raad stipt hierbij nog aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Ook het loutere feit dat de gebeurtenissen zich lang geleden hebben voorgedaan en verzoekers jonge leeftijd tijdens de voorgehouden feiten verschonen geenszins de meerdere tegenstrijdigheden te meer de uiteengezette feiten gaan om een ingrijpende gebeurtenis in verzoekers leven en het de kern van zijn vrees betreft.

2.2.4.5. In de bestreden beslissing wordt er voorts gewezen op volgende terechte bevindingen:

“Gevraagd wat u vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst geeft u aan dat u vanaf nul opnieuw zou moeten beginnen en u dat niet wilt (NPO, p.13). Ook wanneer er doorgevraagd wordt naar nog andere problemen bij een eventuele terugkeer, verklaart u dat u slechte vrienden zou hebben en u dingen zou doen voor geld (NPO, p.13). Het is pas wanneer de protection officer u expliciet vraagt naar de eventuele gevolgen omwille van de dood van uw stiefvader dat u aangeeft dat misschien uw naam in het systeem zit en er misschien een rapport bij de politie is (NPO, p.14). Het is opvallend dat u pas uw vrees voor vervolging met betrekking de beweerde dood van uw stiefvader aankaart nadat er u reeds al tweemaal gevraagd werd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer.”

Door te volharden in zijn ongestaafde traumatische ervaringen en in zijn verklaringen omtrent zijn vrees gedood te worden door de familie van zijn stiefvader, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente overwegingen kunnen ontkrachten.

De Raad stipt hierbij nog aan dat waar verzoeker aangeeft niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat hij er niemand of niets (meer) heeft, een vrees voor de levensomstandigheden in afwezigheid van een familiaal netwerk een argument van socio-economische aard is dat geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag dat voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van ras, nationaliteit, religieuze en/of politieke overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Volledigheidshalve wordt vastgesteld dat verzoeker een meerderjarige volwassen man is die tevens het Engels beheerst en er verder geen gezondheidsproblemen worden aangetoond zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij

onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

2.2.4.6. Tot slot treedt de Raad volgende motieven in de bestreden beslissing integraal bij:

“Verder, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw relaas, dient er te worden gewezen dat u uw land van herkomst verliet omdat u een persoon, uw stiefvader, zou hebben neergestoken en hij aan zijn verwondingen zou zijn overleden (NPO, p.8, 12). Zelfs na het neersteken van uw stiefvader, zou u nagelaten hebben de hulpdiensten te bellen. Er dient te worden opgemerkt dat dit strafbare feiten zijn. U geeft aan dat, indien u veroordeeld zou worden voor de dood van uw stiefvader u levend verbrand zou worden, in Nigeria, of u levenslange gevangenisstraf zou krijgen aangezien u nu meerderjarig bent (NPO, p.14, 18). Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat u zou beoordeeld worden volgens de leeftijd wanneer u de misdaad heeft begaan en, indien u veroordeeld zou worden tot moord, u daarom niet ter dood zou worden veroordeeld, maar een gevangenisstraf zou uitzitten waarvan de duur afhankelijk is van de President. Bovenal moet worden opgemerkt dat de asielprocedure en het ingediende verzoek om internationale bescherming niet dienen om te ontsnappen aan een eventuele strafrechtelijke veroordeling in het land van herkomst naar aanleiding van aldaar gepleegde strafbare feiten. De door u aangehaalde (strafbare) feiten en redenen van uw vlucht uit Nigeria hebben als dusdanig geen betrekking op één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (zijnde ras, politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep) noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Tot slot kan nog worden aangehaald dat de door u aangehaalde feiten al van een behoorlijke tijd geleden dateren - met name in 2013 of 2015 - al naargelang uw verklaringen - en dat u blijkbaar geen idee heeft of de familie van de omgekomen man - uw stiefvader - nog op zoek zou zijn naar u, maar belangrijker dat u klaarblijkelijk evenmin weet of u gezocht wordt door de Nigeriaanse autoriteiten of dat er een rechtszaak (tegen u) aangehangen lopende zou zijn (zie NPO, p. 18). Uw klaarblijkelijke desinteresse in het verder verloop van de door u geschetste evenementen ondermijnen dan ook verder de door u voorgehouden gebeurtenissen in Nigeria die de aanleiding zouden hebben gevormd van uw vlucht uit dit land.

Uit bovenstaande vaststellingen kan er besloten worden dat u uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, Nigeria, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw compleet verschillende levensverhalen en asielrelazen bij de verschillende asielinstanties (in België en Duitsland) ondergraven volledig de geloofwaardigheid van het door u naar voor gebrachte asielrelaas. Ook de vele interne tegenstrijdigheden in uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-Generaal als met uw eigen verklaringen voor de DVZ zorgen ervoor dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u geschetste relaas. Bovendien, zelfs als er geloof zou worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten, pleegde u strafbare feiten die onder het Nigeriaanse strafrecht vallen.”

Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

2.2.4.7. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geenszins elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU